

Служби Безпеки України, органами місцевого самоврядування, банками, суб'єктами приватного права електронні документи – полегшує діяльність будь-якої особи.

Доступ нотаріусів до Державного реєстру юридичних та фізичних осіб – підприємців значно спростив роботу нотаріуса з такими особами, тому що шляхом використання безпосереднього доступу до реєстру нотаріус може перевірити повноваження представника та обсяг його повноважень, перевірити правоздатність юридичної особи, стан її реєстрації, подивитись установчі документи. Така методика роботи дозволяє нотаріусу зменшити навантаження на власний архів [2].

На сьогоднішній день нотаріуси є професіоналами в різних сферах юридичної діяльності, вони обізнані у різних галузях законодавства (цивільного, податкового, фінансового, банківського тощо). Традиційною функцією нотаріусів була реєстрація обтяжень на нерухоме майно, а з 01 січня 2016 року на нотаріусів поклали

нові повноваження щодо реєстрації прав на нерухомість, яка не пов'язана із вчиненням нотаріальних дій та, так звану, «реєстрацією бізнесу». Ці функції нові для нотаріусів і вимагають більш широкої компетенційності.

Недосконалість та колізійність чинного законодавства, відсутність ефективних технічних можливостей породжує ряд проблем прикладного характеру. Відповідно, якісне здійснення нових функцій нотаріусами вимагає конкретизації та деталізації щодо їх нотаріальних дій з боку Міністерства юстиції України. Нотаріуси готові виконувати покладені на них державою функції щодо вчинення різного роду реєстраційних дій.

На нашу думку, надання додаткових повноважень нотаріусам щодо державної реєстрації суб'єктів господарювання та інших громадських формувань сприятиме подальшому спрощенню процесу державної реєстрації та надасть йому ознак сучасності та цивілізованості.

Література

1. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань : Закон України від 15.05.2003 (редакція від 01.01.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
2. Досінчук К. Ф. Поняття, завдання та функції нотаріату в Україні: окремі аспекти / К. Ф. Досінчук // Часопис Київського університету права. – 2013. – № 1. – С. 131–134.

УДК 341.9.366.54

АДАПТАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЄС ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ

Письменна О.П. - к.ю.н., доцент

Вінницький національний аграрний університет

На рівні Європейського Союзу напрямок політики захисту прав споживачів інтенсивно почав розвиватися лише з початку 90-х років минулого століття, коли 1992 року в Договір про Європейське Співтовариство була внесена стаття 153 «Захист прав споживачів». До того часу йшла мова про окремі аспекти захисту прав споживачів, однак належної уваги їм не приділяли.

Тепер цей напрямок політики істотно впливає на інші сфери політики ЄС і його треба враховувати при розробленні відповідного законодавства, наприклад, у питаннях вільного пересування товарів. Політично структура ЄС побудована на основі статті 95 Угоди про створення ЄС.

Директиви ЄС – це доволі розрізнена структура, яка детально регулює певні сфери, а інші залишає неврегульованими. Слід підкреслити, що окремі держави – члени ЄС досі відповідають за цілісність структури власної споживчої політики та захист прав споживачів. Директиви ЄС містять мінімальні стандартні функції у вибраних сферах, особливо у тих, які зачіпають внутрішній ринок. Держави – члени ЄС мають право перевищувати норми, передбачені у Директивах щодо захисту прав споживачів, за умови, що їхні нормативи не обмежують вільне переміщення товарів і послуг у межах внутрішнього ринку. Як наслідок вищенаведеного, держави – члени

ЄС створили системи захисту прав споживачів, які значно відрізняються одна від одної. [1].

13 березня 2007 року спільно Рада ЄС і Європарламент прийняли «Стратегію розвитку політики ЄС у сфері прав споживачів на 2007 – 2013 роки». Стратегія базується на основних 5 положеннях: створення єдиного законодавства в сфері захисту прав споживачів; створення єдиної жорсткої системи вимог компенсації за неякісні товари; удосконалення законодавства стосовно безпеки товарів; посилення ролі споживачів у політиці ЄС через створення спільного ринку та покращення інформування споживачів.

Забезпечувати виконання законодавства Європейського Союзу є обов'язком держав – членів ЄС: Стаття 10 Угоди про створення ЄС вимагає від держав – членів ЄС вживати всіх необхідних заходів, щоб забезпечити виконання своїх зобов'язань, які випливають з Угоди.

З метою захисту споживчого інтересу було прийнято рад директив. Директива стосовно відповідальності за неякісні продукти запровадила концепцію "відповідальності за ризик", що його спричинюють останні. Виробник таким чином може нести відповідальність незалежно від того, чи винен він у такій ситуації. Отже, на нього покладається завдання доведення своєї безвинності. Відповідальність поширюється також на постачальників та осіб, що виступають у цьому амплуа (наприклад, на дистриб'юторські мережі). Споживачі мають обов'язкову дворічну гарантію на товар, придбаний у Європейському Союзі. Гарантія застосовується до будь-якого бракованого продукту й покладає на його продавця зобов'язання відремонтувати проданий товар або замінити його [4].

Директива про захист осіб, що при здійсненні транскордонних подорожей придбали права тимчасового користування на один чи декілька об'єктів нерухомості. Покупець має отримати повну інформацію про зазначений об'єкт або об'єкти, їх розташування, комунальні послуги, до яких покупець матиме доступ, та умови, на яких такий доступ забезпечуватиметься, період

перебування, ціну та суму зборів, які йому треба сплатити

При виникненні спорів з приводу споживчих питань, більшість споживачів неохоче звертаються до офіційних судових органів, особливо коли вартість предмета спору не висока. Відповідно, у країнах ЄС популярними є альтернативні методи розв'язання спорів, які використовують для розв'язання спорів між споживачами та підприємствами. Такі методи можуть помітно різнитися у різних країнах – членах ЄС. Для забезпечення полегшеного доступу, за ініціативою Європейської комісії було 2001 року засновано Європейську позасудову мережу – (ЄПМ) (European Extra-Judicial Network – EEJ-Net). До складу ЄПМ увійшли 15 країн – членів ЄС, а також Норвегія та Ісландія. У мережі було створено контактні пункти. Серед завдань контактних пунктів було інформування споживачів про надання допомоги споживачам у формулюванні заяв, а також, у співпраці з контактними пунктами у країні розміщення продавця, пошук належного органу для розв'язання конфліктів.

Багато проблем, з якими стикаються споживачі, можна розв'язати шляхом примирення, до того ж, безкоштовно, безпосередньо звернувшись до продавця чи постачальника послуг. Європейська комісія розробила спеціальну форму подання скарг, яка має допомогти як покупцям, так і продавцям, у розв'язанні спорів між ними. Цю форму можна використовувати для розв'язання спорів із постачальниками з будь-якої країни Європейського Союзу; її перекладено на 11 мов.

Підтримка прав споживачів в Україні з боку Євросоюзу є частиною Плану дій Україна - ЄС, де наголошено на модернізації системи технічного регулювання. В Україні проект ЄС «Спільнота споживачів та громадські об'єднання» прагне підтримати права споживачів на ринку, що стрімко зростає. Досить часто споживачі не можуть чітко бачити ціни, не можуть легко порівняти пропозиції та стикаються з інформаційним перенавантаженням. Для виконання цього проекту Єврокомісія надала 3 мільйони євро, а реалізує його програма розвитку ООН.

Отже, захист прав споживачів є не тільки необхідним доповненням інших спільних політик - сільськогосподарської, політики щодо рибальства тощо - а й важливим чинником формування в громадян позитивного бачення Європейського Союзу. Людська природа схильна ігнорувати всі переваги соціокультурної інституції на кшталт ЄС, коли серйозні, дарма що

тимчасові, проблеми виказують її недоліки. Саме тому європейським інституціям слід бути обережними не лише для того, щоб діяти в рамках, дозволених законодавством у сфері охорони здоров'я та захисту економічних інтересів громадян ЄС, а переконати держав-членів обов'язково імплементувати зазначене законодавство в свої національні системи.

Література

1. OULAY Loic. "La Constitution et l'integration: les deux sources de l'Union europeenne en formation", *Revue française de droit administratif*, v. 19, n. 5, septembre-octobre 2009p. 859-875.
2. BEHR Timo. *L'attitude des Etats-Unis envers l'Europe: un changement de paradigme*. Paris: Groupement d'etudes et de recherches "Notre Europe", 2009.
3. BROK Elmar (et al.). "Issues relating to the Constitution for an enlarged European Union", *Intereconomics*, v. 38, n. 4, July-August 2010p. 168-188.
4. COFFEY Peter. *The future of Europe - revisited*. Cheltenham: Edward Elgar, 2009.
5. COLLIGNON Stefan. *The European republic: reflections on the political economy of a future constitution*. London: Federal Trust for Education and Research.

УДК 342.571

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Лебідь А. М. - секретар Липовецької міської ради Вінницької області

Липовецька міська рада Вінницької області

Місцеве самоврядування – одна з фундаментальних демократичних засад конституційного ладу України. Водночас питання вдосконалення системи місцевого самоврядування, забезпечення сталого розвитку громад, поєднання зусиль учасників муніципального руху, громад, владних інституцій задля найбільш оптимального та якісного задоволення потреб громадян – актуальні сьогодні для всіх європейських країн. Україна, як держава-член Ради Європи, є невід'ємним учасником цього процесу.

Актуалізація на сучасному етапі дослідження проблематики стану нормативно-правового забезпечення місцевого самоврядування зумовлюється відповідними політичними орієнтирами України. Ці орієнтири об'єктивують необхідність створення системи економічно спроможного та юридично дієздатного місцевого самоврядування. Базовою основою для створення такої системи має стати відповідне законодавче підґрунтя. Зовнішньо-іміджеві характеристики держави

у світовій практиці ґрунтуються на трьох основних китах:

- стабільність нормативно-правової бази;
- передбачуваність дій уряду;
- відповідність певної сфери політики міжнародним вимогам, що імплементовані у внутрішнє законодавство.

За висновками вітчизняних експертів обсяг пристосування (у матеріальному вимірі) національного законодавства до європейського складає близько 80-100 тисяч сторінок текстів документів. Більше того, цей фактаж має тенденцію до збільшення, оскільки процес європеїзації є незворотнім, а зростаюча самостійність регіонів – об'єктивним фактором в умовах демократії та ринкових відносин. При цьому сучасна історія розвитку регіонального і місцевого управління характеризується двома ключовими тенденціями:

1) функції регіональних структур управління розширюються;

2) в питаннях, пов'язаних з управлінням фінансовою стратегією, переважає регіональний рівень.